

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, čj. MV - 91557-26/ODK-2011, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 62/2012, o návrhu žalobce na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu,

t a k t o :

Návrh **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 4. 6. 2012 před Městským soudem v Praze, jako soudem místně příslušným dle § 7 odst. 2 s. ř. s., domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci související s poskytnutím informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Následně se návrhem ze dne 10. 12. 2012 u zdejšího soudu domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů. Nejvyšší správní soud jeho návrh zamítl usnesením ze dne 15. 1. 2013, čj. Aprk 45/2012 – 45. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 17. 1. 2013.

Podáním ze dne 18. 1. 2013, které je předmětem zkoumání v nyní posuzované věci, žalobce navrhl přikázání věci Krajskému soudu v Praze. Svůj návrh odůvodnil tvrzením, že běžná délka řízení se u Městského soudu v Praze pohybuje okolo 4 let. Domnívá se přitom, že u jednoduchých věcí, jako je poskytování informací, by obecně neměla délka řízení v jednom stupni přesáhnout 6 měsíců, příp. jeden rok u složitějších věcí. Po čtyřech letech totiž většina informací již nebude aktuální. Dalším důvodem pro přikázání věci jinak místně nepřislušnému krajskému soudu je dle žalobce skutečnost, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy a bezprostředně ovlivňuje postupy podřízených správních orgánů. Krajský soud v Praze navrhl z důvodu rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť vzdálenost mezi oběma soudy je asi jen 3 km.

Žalovaný se k návrhu nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud usoudil o věci takto. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost či hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné (tzv. delegace vhodná). Institut delegace vhodné představuje průlom do ústavního principu zákonného soudce, vyjádřeného v článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tak, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu a soudce stanoví zákon. Místní příslušnost soudu, určena procesními předpisy, je tedy základním pravidlem, které je promítnutím dělby činnosti uvnitř soudní soustavy mezi jednotlivými články tak, aby věci byly projednávány tam, kde jsou nejlepší předpoklady pro jejich náležité projednání a rozhodnutí.

Problematiku delegace věci jinému než místně příslušnému soudu Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi řešil již mnohokrát. Rozšířený senát se k tomuto institutu vyjádřil v usnesení ze dne 22. 4. 2004, čj. Nad 138/2003 - 26, č. 305/2004 Sb. NSS, takto: „Delegace vhodná je výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce, a proto k ní lze přistoupit pouze v těch ojedinělých případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci.“ Tento závěr má taktéž oporu v rozhodovací praxi Ústavního soudu [srov. k tomu nálezy ÚS sp. zn. IV. ÚS 222/96 ze dne 7. 10. 1996 (N 97/6 SbNU 201), sp. zn. I. ÚS 144/2000 ze dne 15. 11. 2001 (N 172/24 SbNU 281), nebo sp. zn. I. ÚS 938/10 ze dne 2. 11. 2010 (N 218/59 SbNU 159)]. Ústavní soud přitom zdůrazňuje, že případná delegace příslušnosti jinému soudu je toliko výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně.

Jinými slovy, naplnění podmínek § 9 odst. 2 s. ř. s. je nutno zkoumat vždy podle okolností konkrétního případu a postupovat přitom restriktivním způsobem. Zdejší soud se tedy zabýval otázkou, zda jsou tyto podmínky splněny i v případě žalobce. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.

Důvodem, pro který žalobce navrhuje prolomení ústavněprávní zásady zákonného soudu a soudce, je délka řízení v jeho věci před městským soudem. Jak bylo již pravomocně konstatováno v usnesení zdejšího soudu, čj. Aprk 45/2012 - 45, tato délka nebyla způsobena tím, že by městský soud ve věci postupoval liknavě či s neodůvodněnými prodlevami, nýbrž konkrétním počtem případů u Městského soudu v Praze, resp. u příslušného soudního oddělení tohoto soudu, které časově předchází den podání původní žaloby žalobce, tj. mírou vytíženosti tohoto soudu.

Otázkou vytíženosti soudu jako důvodu pro delegaci vhodnou se zdejší soud zabýval v usnesení ze dne 18. 3. 2004, čj. Nad 45/2004 - 24, v němž konstatoval následující: „Smysl tohoto ustanovení [§ 9 odst. 2 s. ř. s.] však zajisté nespočívá v možném zasahování Nejvyššího správního soudu do soustavy krajských soudů z hlediska vyrovnávání jejich vytíženosti jednotlivými agendami. K takovým zásahům je oprávněna toliko moc zákonodárná a Nejvyšší správní soud, který respektuje ústavně provedený princip dělby moci, ji v tomto směru nemůže nahrazovat.“ Tyto závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Tvrzení o vytíženosti soudu není důvodem pro přikázání věci podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Navíc nelze opominout ani skutečnost, že městský soud se při

pokračování

jednotlivých procesních úkonech, které ve věci dosud prokazatelně učinil, s věcí již zevrubně seznámil. Právě delegování věci dalšímu soudu by v daném případě bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť všechny krajské soudy, tj. i Krajský soud v Praze, musí zachovávat zásadu projednávání a rozhodování věcí podle pořadí, ve kterém mu došly (§ 56 odst. 1 s. ř. s.).

Tvrzení žalobce, že běžná délka řízení u městského soudu je kolem čtyř let, je pouze jeho subjektivní názor, který nijak nedoložil; z informací, které jsou zdejšímu soudu dostupné z úřední činnosti, je spíše pravděpodobné, že věc žalobce bude rozhodnuta v době podstatně kratší, nedosahující ani poloviny doby, kterou uvádí žalobce. Navíc poslední legislativní změny by měly dobu řízení před Městským soudem v Praze dále urychlit, a to snížením počtu věcí, které spadají do místní příslušnosti tohoto soudu (viz novela soudního řádu správního zákonem č. 303/2011 Sb., s účinností od 1. 1. 2012, a nedávná novela provedená s účinností od 27. 11. 2012 na základě čl. XXIV zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Z výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh žalobce na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je nedůvodný a jeho návrh zamítl. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce je městský soud vázán.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu